

วิเคราะห์เรื่องสั้นไทยสมัยรัชกาลที่ 7

Analysis of short Stories in the Reign of King Rama 7

สุทัศน์ วงศ์กระบกถาวร¹ และชนสาร บัลลังก์ปัทมา²

Suthas Vongkrabakthaworn¹ and Thanasan Ballangpattama²

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม^{1,2}

Corresponding author, E-mail : Suthas@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ วัตถุประสงค์ของการวิจัยมี 3 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาลักษณะเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 ในด้านเนื้อหา 2) เพื่อศึกษาลักษณะเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 ในด้านรูปแบบ และ 3) เพื่อศึกษาลักษณะเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 ในด้านกลวิธีในการแต่งขอบเขตของการวิจัยผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องสั้นไทยในนิตยสารที่พิมพ์ในสมัยพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2469-2475) จากนิตยสารที่มีการตีพิมพ์เรื่องสั้นไทยจำนวน 4 ฉบับ คือ เสนาศึกษาและแพทยศาสตร์รายเดือน จำนวนเรื่องสั้นที่ศึกษา 21 เรื่อง ไทยเขมม รายเดือน จำนวนเรื่องสั้นที่ศึกษา 18 เรื่อง เริงรมย์รายปักษ์ จำนวนเรื่องสั้นที่ศึกษา 41 เรื่อง และสุภาพบุรุษรายปักษ์ จำนวนเรื่องสั้นที่ศึกษา 7 เรื่อง รวมเรื่องสั้นทั้งหมด 87 เรื่อง จากผลงานของนักเขียน 55 คนโดยการนำเสนอผลการวิจัยใช้วิธีการใช้การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลการวิเคราะห์เรื่องสั้นของไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านเนื้อหา พบว่าเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักและครอบครัวมากที่สุด รองลงมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจ สังคมและปัญหาสังคมและเนื้อหาต่างอื่นๆ คือเนื้อหาตลก ขบขัน ส่วนเนื้อหาเกี่ยวกับการตั้งต้น พบน้อยที่สุด 2) ผลการวิเคราะห์เรื่องสั้นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านรูปแบบพบว่าเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 มีรูปแบบเรื่องสั้นสมัยใหม่มากที่สุด รองลงมาเป็นรูปแบบเรื่องสั้นผสมผสาน ส่วนรูปแบบเรื่องสั้นแนวนิทานพบน้อยที่สุด 3) ผลการวิเคราะห์เรื่องสั้นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านกลวิธีในการแต่ง 3.1) กลวิธีการสร้างโครงเรื่อง พบว่า การเปิดเรื่องได้พัฒนาขึ้นจากยุคก่อน โดยนักเขียนเลือกใช้ลักษณะการเปิดเรื่องที่หลากหลายขึ้น ทั้งรูปแบบของการสนทนา และพรรณนา รวมทั้งการเปิดเรื่องแบบนิทาน อันแสดงให้เห็นถึงแนวคิดผสมผสานระหว่างขนบการเล่าเรื่องแบบเดิมและแบบใหม่ 3.2) กลวิธีในการนำเสนอแนวคิด พบว่า การนำเสนอแนวคิดของนักเขียนในยุคนี้ ส่วนใหญ่ยังคงนำเสนอเกี่ยวกับปัญหาส่วนตัว เช่น เรื่องครอบครัว ความรัก แต่ก็เริ่มมีเรื่องสั้นจำนวนหนึ่งที่นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับปัญหาสังคม อันเป็นพื้นฐานของการสร้างเรื่องสั้นในยุคต่อมา 3.3) กลวิธีการสร้างตัวละคร พบว่าปรากฏทั้งตัวละครประเภทบุคลิกภาพเดียว (แบบแบน) และตัวละครประเภทหลายบุคลิกภาพ (แบบกลม) ซึ่งตัวละครประเภทหลัง เริ่มได้รับความนิยมมากขึ้น 3.4) กลวิธีในการสร้างฉากและบรรยากาศ พบว่า เรื่องสั้นในยุคนี้ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการสร้างฉากและบรรยากาศมากนัก เนื่องจากผู้เขียนไม่ถือเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ส่งผลต่อการดำเนินเรื่อง เพราะมักยึดโยงกับตัวละครมากกว่า 3.5) กลวิธีในการเล่าเรื่อง พบว่า เรื่องสั้นในยุคนี้ มีการใช้มุมมองหรือกลวิธีในการเล่าเรื่อง 2 ลักษณะ คือ มุมมองของผู้เล่าเรื่องที่ปรากฏในฐานะตัวละครในเรื่อง โดยผู้เล่าอาจเป็นผู้รู้แจ้งทุกประการ หรืออาจรู้รายละเอียดเฉพาะเรื่องราวของตัวละครเท่านั้น

คำสำคัญ: วิเคราะห์ ; เรื่องสั้น ; รัชกาลที่ 7

ABSTRACT

The purposes of this qualitative research were to study the contents of short stories, to find out their types, and to investigate the techniques of writing short stories in the reign of King Phrapokkloachaoyuhua (B.E. 2469-2475). There were total 87 stories printed in four magazines i.e., twenty-one stories in monthly Senasueksa and Phaewittayasart, eighteen stories in monthly Thaikamer, forty-one stories in semimonthly Roengrom, and seven stories in semimonthly Suphaphurut. All these stories were written by fifty-five writers. Descriptive analysis was used to reveal the research results.

The research results were as follows: 1) For the short stories in the aspect of their contents, it was found that the stories involved with love and family were most found. The stories involved with economy, society, social problems, and humor were somewhat found, while the stories about fraud were least found. 2) For the short stories in the aspect of their types, it was found that there were seven types of stories in this reign. Modern short stories were most found. Mixed short stories were somewhat found, while fable short stories were least found. 3) The results of analyzing the stories in the aspect of writing techniques revealed that: 3.1) For techniques of creating the stories' structure, it was found that opening science of the stories were different from the previous era, that is, the writers uses different ways of opening the stories i.e., conversation, description, and fable. This reflected mixed concept between old and new customs of telling the stories. 3.2) For techniques of presenting their concept, it was found that most of them presented the stories about their personal problems such as family, and love. However some of the stories were about social problems that were the basic data for creating the present stoies. 3.3) For techniques of creating story characters, it showed that the characters with both one characteristic and more characteristics were found by which the latter was favorably received. 3.4) For creating of setting scenes and atmospheres, it was found that the writers slightly put importance on scene and atmosphere. This was because they did not affect the stories presentation, but the stories always stick relied on the characters. 3.5) For techniques of telling the stories, it was found that there were two features of the writers' points of views or techniques of telling the stories at present i.e., the tellers knowing everything in the story, and the tellers acting as the characters of the stories.

Keywords : Analysis ; short Stories ; King Rama 7

บทนำ

สมัยรัชกาลที่ 7 พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นเวลาที่สังคมไทยมีความเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยต่างๆ ที่เป็นผลกระทบจากภายนอก เช่น สงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมในเวลานั้น อันเป็นผลมาจากสภาวะการณ์เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ไทยได้รับผลกระทบจากสงครามโลกครั้งที่ 1 (พ.ศ. 2457-2462) เช่นเดียวกับประเทศต่างๆทั่วโลก อันส่งผลกระทบต่อกระเทือนถึงสถานะทางเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรง Suttthiphan, kuttharanon. [1] จากสภาพเศรษฐกิจที่ได้รับผลกระทบมาจากสงครามโลกครั้งที่ 1 นี้ ทำให้ส่งผลกระทบโดยตรงมาถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว กล่าวคือ นับตั้งแต่ก้าวแรกที่พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ขึ้นครองราชย์สมบัติ พระองค์ก็ต้องทรงเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจอย่างหนักที่เป็นปัญหาเฉพาะหน้า ในขณะที่ต้องทรงเผชิญกับปัญหาทางการเมือง ความขัดแย้งทางด้านความคิดระหว่างระบบประชาธิปไตย Suttthiphan, kuttharanon. [1] จากสภาพปัญหาต่างๆประกอบไปกับแนวคิดใหม่ๆ ซึ่งรับมาจากตะวันตก โดยกลุ่มนักศึกษา ปัญญาชน ที่เป็นนักเรียนนอก โดยเฉพาะแนวคิดเสรีนิยมประชาธิปไตย ซึ่งได้เติบโตมากขึ้น จนกระทั่งได้พัฒนาไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งยิ่งใหญ่ในปี พ.ศ. 2475

นอกเหนือจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและการเมืองแล้ว ในด้านวัฒนธรรมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยก็นับได้ว่า ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากเช่นเดียวกัน ระยะเวลาในช่วงที่วัฒนธรรมตะวันตกไหลบ่าเข้ามาอย่างต่อเนื่อง และส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของผู้คนในหลายด้าน รวมไปถึงการสร้างสรรคงานศิลปวัฒนธรรมก็นับได้ว่าการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง ซึ่ง Saithip, nukulkit. [2] ได้กล่าวไว้ว่า หลังจากรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นต้นมาจนถึงยุคปัจจุบันนี้ วิถีชีวิตของคนไทยมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ในด้านการอ่านวรรณกรรมก็เช่นกัน คนไทยจากรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมาแล้วต้องการอ่านหรือฟังเรื่องเล่ามีเหตุผลและเป็นเรื่องราวที่มีลักษณะ

คล้ายกับเรื่องที่เขาสามารถพบเห็นได้ในชีวิตจริง เมื่อวรรณกรรมไทยเดิมไม่สามารถสนองความต้องการของผู้อ่านยุคใหม่ได้ จึงมีผลทำให้พวกคนไทยสมัยใหม่ที่ได้รับการศึกษาจากตะวันตก เริ่มคิดหารูปแบบวรรณกรรมใหม่ขึ้น

กล่าวเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางด้านวรรณกรรมในช่วงสมัยนี้ผู้รู้ทางวรรณกรรมส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่าเป็นระยะแรกเริ่มของการปรับเปลี่ยนแนวการเขียนวรรณกรรมสมัยใหม่ จากลักษณะรูปแบบเนื้อหาที่ค่อนข้างจะมีอิทธิพลของวรรณกรรมตะวันตกอยู่ค่อนข้างมาก มาสู่แนวการเขียนที่มีความเป็นไทยมากขึ้น ทั้งในด้านรูปแบบและเนื้อหาที่ตั้งที่ Boonleau thep-payasuwat, m.l. [3] ได้กล่าวถึงความก้าวหน้าของนวนิยายและเรื่องสั้นไว้ว่า วรรณกรรมสองชนิดนี้ ต้องยอมรับกันว่ามี ความก้าวหน้าขึ้นในรัชกาลที่ 7 และสมัยต่อมาจนถึงเลิกสงครามมหาเอเชียบูรพา ซึ่ง Thida, Mosikrat. [4] ได้แสดงความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่านวนิยายและเรื่องสั้นพัฒนาเจริญก้าวหน้าเป็นอันมาก จากงานแปลสู่งานแต่งใหม่ ซึ่งยังคงมีลักษณะลอกเลียนแบบและดัดแปลงมาจากตะวันตก เมื่อถึงสมัยรัชกาลที่ 7 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2469 เป็นต้นมา หันมานิยมเรื่องแต่งใหม่ที่มีลักษณะเป็นไทย ๆ ใช้ตัวละครเป็นคนไทย และใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยประกอบเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Suwannee, Warathorn. [5] ที่พบว่าวรรณกรรมประเภท นวนิยายและเรื่องสั้นรุ่งเรืองขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 7 และต่อมาจนถึงสงครามมหาเอเชียบูรพา บทประพันธ์ในสมัยนี้ แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงในด้านความจริงมากขึ้น และมีสาระยิ่งขึ้น เป็นระยะที่ความนิยมนวนิยายเปลี่ยนอย่างลง สำหรับนวนิยายที่แปลขึ้นใหม่ เริ่มมีลักษณะเป็นตนเองมากขึ้นกว่าแต่ก่อน คือมีตัวละครเป็นไทยล้วน และใช้เหตุการณ์ที่เป็นจริงในประเทศไทยประกอบในเรื่อง ลักษณะวรรณกรรมสมัยรัชกาลที่ 7 จะแตกต่างจากพัฒนาการของวรรณกรรมก่อนหน้านี้ ดังที่ Suwannee, Warathorn. [5] ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ สรุปได้ว่า วิวัฒนาการการประพันธ์ไทยที่เข้าสู่ยุคนวนิยายเป็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างช้า ๆ ค่อยเป็นค่อยไป กล่าวคือ ในขณะที่มีวรรณกรรมในแบบแผนใหม่เข้ามาเผยแพร่ วรรณกรรมในแบบเก่าก็ยังคงมีอยู่ วรรณกรรมไทยในยุคนี้มีควมตื่นตัวมากโดยมีการรับรูปแบบงานเขียนตะวันตกในหลายลักษณะมาสู่วรรณกรรมไทย เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย แต่งงานเขียนในรูปแบบใหม่นี้ยังคงมีกลิ่นอาย

ของวรรณกรรมตะวันตกให้เห็นอยู่ ดังเช่น นวนิยายแปลหลายเรื่อง เช่น เรื่องแพรดา ที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาพยนตร์ต่างประเทศ รวมทั้งเรื่องเกะกาก็ ที่มีลักษณะซึ่งแสดงว่าเลียนแบบจากนวนิยายภาษาตะวันตกประเภทเดียวกันคือ เรื่องสาวสองพันปี นวนิยายส่วนใหญ่ในสมัยรัชกาลที่ 5 ถึงรัชกาลที่ 6 นี้ยังมีแนวเรื่องเพื่อฝัน จนกระทั่งเมื่อถึงสมัยประมาณ พ.ศ. 2472 อันเป็นช่วงต้นรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง รัชนีพัฒน์ ได้สร้างสรรค์ นวนิยายเรื่อง “ละครแห่งชีวิต” ขึ้น นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการยอมรับว่า เป็นนวนิยายที่มีลักษณะเป็นไทยมากที่สุด ไม่เพียงเฉพาะงานเขียนประเภทนวนิยายเท่านั้น แต่ในด้านวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้นซึ่งเป็นรูปแบบงานเขียนสมัยใหม่อีกรูปแบบหนึ่ง ก็มีการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน จากงานวิจัย เรื่อง “วิวัฒนาการของเรื่องสั้นในเมืองไทย ตั้งแต่แรกจนถึงพ.ศ. 2475” โดย สุรัตน์ เสรีวัฒน์ ได้แสดงให้เห็นว่า เรื่องสั้นเป็นรูปแบบวรรณกรรมที่รับมาจากตะวันตกในสมัยรัชกาลที่ 5 โดยเข้ามาในรูปของวรรณกรรมแปลและแปลจากนั้นก็ค่อยๆ พัฒนาเป็นงานเขียนที่มีลักษณะเป็นไทยมากขึ้น ทั้งนี้งานวิจัยดังกล่าวได้ตั้งข้อสังเกตว่า ปัจจัยที่ทำให้งานเขียนเรื่องสั้นในระยะนี้ได้รับความนิยม นอกเหนือจากเป็นรูปแบบงานเขียนที่สอดคล้องกับรสนิยมของคนสมัยใหม่แล้วเหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ เรื่องสั้นเป็นรูปแบบวรรณกรรมที่มีลักษณะใกล้เคียงนิทานซึ่งเป็นวรรณกรรมเรื่องเล่าดั้งเดิมของไทย ทั้งในด้านแนวการเขียน ตลอดจนวิธีการเล่าเรื่องและการเสนอแนวคิด ฉะนั้นเมื่อมีการนำรูปแบบของเรื่องสั้นเข้ามา จึงค่อยๆ พัฒนาปรับเปลี่ยนให้มีลักษณะสอดคล้องกันระหว่างรูปแบบเก่าอันเป็นต้นเค้าของเรื่องสั้นคือนิทาน และรูปแบบใหม่คือเรื่องสั้นดังจะเห็นได้จากเรื่องสั้นทั้งหลายที่ปรากฏในงานวิจัยชิ้นนี้ ที่มีลักษณะของการผสมผสานระหว่างวรรณกรรมทั้งสองแบบดังกล่าวมาแล้ว เรื่องสั้นในระยะแรกที่ลงพิมพ์ในวารสารนิเวศที่มีลักษณะเป็นเรื่องสั้นชัดเจนขึ้น แม้ยังคงมีลักษณะบางอย่างของนิยาย เช่นเรื่อง อีลอยบ้อยเออ อีเล็กเทิกลาก เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของผู้วิจัยอีกหลายท่าน เช่น Meunnin, Pratheep. [6] และ Suwathikul, Jitlada [7] ที่กล่าวถึงเรื่องสั้นซึ่งลงพิมพ์ในหนังสือวารสารนิเวศสอดคล้องกันว่ายังติดรูปการเล่านิทานแบบเก่าคือ คล้ายความเรียงร้อยแก้ว ไม่ใช่เครื่องหมายคำพูด

อย่างไรก็ตาม ผลจากการวิจัยครั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่าเรื่องสั้นในช่วงสมัยก่อนรัชกาลที่ 7 ยังมีลักษณะการเขียนในรูปลักษณะของนิทานค่อนข้างมาก ทั้งในด้านกลวิธีการเล่าเรื่อง การเสนอแนวคิดตลอดจนเนื้อหาที่ยังไม่ได้ฉายให้เห็นสภาพความเป็นจริงของสังคมเวลานั้นมากนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในเวลานั้นคนไทยยังไม่คุ้นเคยกับการอ่านและเขียนงานประเภทนี้มากนัก ด้วยว่าเป็นระยะแรกเริ่มของการรับเอารูปแบบการเขียนเรื่องสั้นเข้ามาและปริมาณงานเรื่องสั้นที่เขียนก็ยังไม่มากพอที่จะทำให้นักเขียนชาวไทยมีความชำนาญในแนวการเขียนแบบใหม่นี้ได้

จากข้อสังเกตข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตต่อไปว่าการเขียนเรื่องสั้นในระยะต่อมา ซึ่งได้แก่ เรื่องสั้นที่เขียนขึ้นในสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ระหว่าง พ.ศ. 2469 ถึง พ.ศ. 2475 น่าจะมีลักษณะบางประการที่แตกต่างไปจากเรื่องสั้นที่เขียนขึ้นก่อนหน้านั้นทั้งนี้เพราะว่าในเวลาดังกล่าวนักเขียนและนักอ่านชาวไทยน่าจะประสบการณ์ในงานเขียนประเภทนี้เพิ่มขึ้นและมีความคุ้นเคยกับการอ่าน และนิตยสารที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในช่วงดังกล่าวก็พบว่า มีปริมาณหลายฉบับนิยมตีพิมพ์เรื่องสั้นของนักเขียนไทยมากขึ้น เช่น นิตยสารเสนาศึกษาและแควีทยาศาสตร์, ไทยเซซม, เจริญ, สุภาพบุรุษ ฯลฯ นอกจากนี้ยังปรากฏว่าบรรยากาศในการอ่านการเขียนเรื่องสั้นคึกคักมากขึ้น เห็นได้จากนิตยสารบางฉบับจัดให้มีการประกวดเรื่องสั้นขึ้น

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า เรื่องสั้นในช่วงเวลาดังกล่าวเริ่มมีความแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับ มีสถานะที่มั่นคงดังที่ Sangkhaphanthanon, Thanya. [8] กล่าวไว้ว่า เรื่องสั้นในระยะนี้ ได้กลายเป็นทางเลือกใหม่ของรูปแบบการเขียนวรรณกรรมและมีลักษณะเป็น “เรื่องอ่านเล่น” ที่สมบูรณ์แบบทั้งในด้านโครงสร้างและภาระหน้าที่

นอกจากนี้แล้ว ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวยังปรากฏว่า ได้มีนักเขียนเรื่องสั้นบางท่าน คือ สง เทหาลิต ซึ่งเป็นนักเขียนนอกได้นำแบบอย่างการเขียนเรื่องสั้นแบบตะวันตกมาเผยแพร่ในงานเขียนของตนเอง และสามารถสร้างงานเขียนที่มีลักษณะเฉพาะตนมาทดลองใช้ ซึ่งได้รับการกล่าวถึงอย่างกว้างขวางว่าเป็นผู้บุกเบิกแนวการเขียนเรื่องสั้นใหม่อย่างแท้จริง สง เทหาลิตนับว่าเป็นผู้นำเอาท่วงทำนองเขียนแบบใหม่และแปลกเข้ามาในเมืองไทยเป็นรุ่นที่สอง รองจากรุ่นเก่าคือคณะลัทธิวิชา ที่ว่าเป็นท่วงทำนองใหม่และแปลกก็คือ เป็นท่วงทำนองแบบฝรั่ง

ทั้งวิธีการสร้างโครงเรื่องและบทสนทนา Satawathin, Jeau [9] อีกทั้งยังมีความคิดริเริ่มกล้าที่จะแสดงออก มีแนวการเขียนเป็นของตัวเองส่ง เทภาสิต สนใจจะเขียนแต่เรื่องสั้นเท่านั้น และเป็นนักเขียนประเภทเรื่องสั้นซึ่งเพื่อนนักประพันธ์ร่วมรุ่นของเขาสุดติมาก Sawatsri, Suchat. [10] จึงอาจกล่าวได้ว่า ส่ง เทภาสิต เป็นนักเขียนเรื่องสั้นคนแรกที่พัฒนาแนวการเขียนของตนก้าวพ้นไปจากรูปแบบเรื่องสั้นกึ่งนิทานที่เขียนขึ้นมาก่อนหน้านี้พร้อมกันนั้นก็ชวนให้เกิดข้อสังเกตต่อไปอีกว่า นอกเหนือจากส่ง เทภาสิตแล้ว เรื่องสั้นของนักเขียนคนอื่น ๆ ที่เขียนขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน จะมีลักษณะดังกล่าวหรือว่าแตกต่างไปจากนี้

จากข้อสังเกตนี้เอง ทำให้ผู้วิจัยได้ลองรวบรวมเรื่องสั้นที่เขียนขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 7 (พ.ศ. 2469-2475) อยู่จำนวนหนึ่งและเมื่อลองศึกษาเชิงสำรวจอย่างคร่าวๆ ก็พบว่าเรื่องสั้นที่เขียนขึ้นในช่วงเวลานี้ มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากเรื่องสั้นในยุคแรกเริ่มอย่างเห็นได้ชัด คือ มีการผสมผสานของลักษณะเรื่องเล่าแบบเก่าหรืองานเขียนกึ่งนิทานกับลักษณะเรื่องสั้นแบบใหม่มาปนกันอยู่ค่อนข้างมาก และสาเหตุนี้เองที่นำไปสู่ความคิดที่จะศึกษาให้ลึกลงไป ในรายละเอียดของเรื่องสั้นที่เขียนขึ้นในระยะนี้ เพราะน่าจะถือได้ว่าเป็นช่วงระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของพัฒนาการและการคลี่คลายทางการเขียนของเรื่องสั้นไทยที่สำคัญมาก ช่วงหนึ่ง ซึ่งยังไม่มีใครศึกษาให้ลึกซึ่งในลักษณะของงานวิจัยมาก่อน จะมีอยู่บ้างเท่าที่ปรากฏคือบทความเชิงสำรวจให้เห็นภาพรวม ๆ ของเรื่องสั้นในระยะนี้คือบทความเรื่อง “เรื่องสั้นแผ่นดินสมเด็จพระปกเกล้าฯ : ภาพรวมและลักษณะเฉพาะบางประการ” ของ Sangkhaphanthanon, Thanya. [11] แต่งานเขียนขึ้นนี้ก็ยังมีข้อจำกัดในเรื่องจำนวนเรื่องสั้นที่นำมาศึกษา ตลอดจนประเด็นที่ศึกษาซึ่งไม่หลากหลายพอที่จะชี้ให้เห็นว่าลักษณะของเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 มีรายละเอียดเช่นใด

ด้วยเหตุผลและข้อสังเกตดังที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จึงทำให้ผู้วิจัยมีแรงบันดาลใจที่จะศึกษาลักษณะเรื่องสั้นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 (พ.ศ. 2469-2475) โดยวิเคราะห์ให้เห็นลักษณะของเรื่องสั้นในสมัยรัชกาลที่ 7 ทั้งในด้านเนื้อหา รูปแบบ และกลวิธีการแต่ง ซึ่งผลการศึกษานอกจากจะได้พบคำตอบในสมมุติฐานดังกล่าวแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงคลี่คลายในงานเขียนเรื่องสั้นในระยะแรกเริ่มของไทยได้อีกทางหนึ่ง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 ในด้านเนื้อหา
2. เพื่อศึกษาลักษณะเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 ในด้านรูปแบบ
3. เพื่อศึกษาลักษณะเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 ในด้านกลวิธีในการแต่ง

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาวิเคราะห์เรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
    - 1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เรื่องสั้นไทยที่พิมพ์ในสมัยรัชกาลที่ 7 (พ.ศ. 2469-2475)
    - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เรื่องสั้นไทยในนิตยสารที่พิมพ์ในสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2469-2475) จากนิตยสารที่มีการตีพิมพ์เรื่องสั้นไทยจำนวน 4 ฉบับ ดังนี้
      - 1.2.1 เสนาศึกษาและแพทยศาสตร์รายเดือน จำนวนเรื่องสั้นที่ศึกษา 21 เรื่อง
      - 1.2.2 ไทยเชรม รายเดือน จำนวนเรื่องสั้นที่ศึกษา 18 เรื่อง
      - 1.2.3 เริงรมย์ รายปักษ์ จำนวนเรื่องสั้นที่ศึกษา 41 เรื่อง
      - 1.2.4 สุภาพบุรุษ รายปักษ์ จำนวนเรื่องสั้นที่ศึกษา 7 เรื่อง
- รวมทั้งหมดจำนวน 87 เรื่อง จากผลงานของนักเขียน 55 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความรู้ด้านเรื่องสั้นจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นก็ศึกษาด้านฉบับเรื่องสั้นที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในช่วงสมัยรัชกาลที่ 7 นำข้อมูลมาตรวจสอบและวิเคราะห์ การนำเสนอผลการวิจัยใช้วิธีการบรรยายด้วยถ้อยคำเชิงพรรณนาวิเคราะห์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับวรรณกรรมไทย นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องสั้นในสมัยรัชกาลที่ 7
2. เก็บรวบรวมข้อมูลเรื่องสั้นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 จากเอกสาร ตำรา วารสาร นิตยสาร ไมโครฟิล์มจากสำนักหอสมุดแห่งชาติ
3. วิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล
4. สรุปผลการศึกษาและนำเสนอข้อมูล การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาและนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนา

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการในการดำเนินการศึกษาและค้นคว้าตามขั้นตอนนี้

1. ขั้รวบรวมข้อมูล

1.1 ส้ารวจและรวบรวมเรื่องสั้นที่ตีพิมพ์ในนิตยสารเสนาศึกษาและแพทยศาสตร์, ไทยเขมม, เริงรมย์ และสุภาพบุรุษ ที่พิมพ์ในช่วงปี พ.ศ. 2469-2475 จากหอสมุดแห่งชาติและเรื่องสั้นของนักเขียนในช่วงเวลาดังกล่าว

1.2 รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสภาพทั่วไปด้านสังคมไทยและบรรยากาศวรรณกรรมในช่วงสมัยรัชกาลที่ 7 (พ.ศ. 2469-2475)

1.3 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกรอบแนวคิดในการศึกษาเรื่องสั้นไทยในรูปแบบ กลวิธีการแต่ง เนื้อหา

1.4 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องสั้นไทยในสมัยรัชกาลที่ 7

2. ขั้วิเคราะห์ข้อมูล

2.1 วิเคราะห์เรื่องสั้นไทยในสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านเนื้อหา

2.1.1 เนื้อหาเกี่ยวกับเศรษฐกิจและสังคม ปัญหาสังคม

2.1.2 เนื้อหาเกี่ยวกับความรักและครอบครัว

2.1.3 เนื้อหาเกี่ยวกับการตีตม้ต้น

2.1.4 เนื้อหาด้านอื่น ๆ

2.2 วิเคราะห์เรื่องสั้นไทยในสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านรูปแบบ

2.2.1 รูปแบบเรื่องสั้นแนวนิทาน

2.2.2 รูปแบบเรื่องสั้นสมัยใหม่

2.2.3 รูปแบบเรื่องสั้นผสมผสาน

2.3 วิเคราะห์เรื่องสั้นไทยในสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านกลวิธีในการแต่ง

2.3.1 กลวิธีในการสร้างโครงเรื่อง

2.3.2 กลวิธีในการเสนอแนวคิด

2.3.3 กลวิธีในการสร้างตัวละคร

2.3.4 กลวิธีในการสร้างฉากและบรรยากาศ

2.3.5 กลวิธีในการเล่าเรื่อง

3. ขั้นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนา วิเคราะห์

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เรื่องสั้นของไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านเนื้อหาพบว่าเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักและครอบครัวมากที่สุด รองลงมาเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับเศรษฐกิจสังคมและปัญหาสังคมและเนื้อหาด้านอื่น ๆ คือเนื้อหาตลกขบขัน ส่วนเนื้อหาเกี่ยวกับการตีตม้ต้น พบน้อยที่สุด

2. ผลการวิเคราะห์เรื่องสั้นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านรูปแบบพบว่าเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 มีรูปแบบเรื่องสั้นสมัยใหม่มากที่สุด รองลงมาเป็นรูปแบบเรื่องสั้นผสมผสาน ส่วนรูปแบบเรื่องสั้นแนวนิทานพบน้อยที่สุด

3. ผลการวิเคราะห์เรื่องสั้นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านกลวิธีในการแต่งพบว่าเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 มีพัฒนาการและความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับกลวิธีในการแต่ง โดยแยกนำเสนอได้ ดังนี้

3.1 กลวิธีในการสร้างโครงเรื่องกลวิธีการสร้างโครงเรื่องพบว่า การเปิดเรื่องได้พัฒนาขึ้นจากยุคก่อน โดยนักเขียนเลือกใช้ลักษณะการเปิดเรื่องที่หลากหลายขึ้น เช่น การใช้บทสนทนา การบรรยาย ฉากและบรรยากาศ การแนะนำตัวละครเอก เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของการเขียนเรื่องสั้นสมัยใหม่ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า เรื่องสั้นบางเรื่องยังคงเปิดเรื่องโดยใช้รูปแบบนิทาน การดำเนินเรื่องใช้ทั้งวิธีการบรรยายและบทสนทนา เช่นเดียวกับปัจจุบัน โดยการใช้จดหมายดำเนินเรื่องก็นับเป็นวิธีการที่นิยม

เช่นเดียวกัน ส่วนการปิดเรื่องยังคงใช้วิธีการตามแนวโครงสร้างของโครงเรื่องแบบเดิม กล่าวคือ มักนิยมจบแบบหักมุม เปิดเผยความจริงที่ผูกปมเอาไว้ และมักจบลงด้วยความสุข หลายเรื่องใช้วิธีการจบลงด้วยบทสรุปในรูปแบบของคำประพันธ์ อันแสดงให้เห็นถึงแนวคิดผสมผสานระหว่างขนบการเล่าเรื่องแบบเดิมและแบบใหม่

3.2 กลวิธีในการเสนอแนวคิดกลวิธีในการนำเสนอแนวคิด พบว่า การนำเสนอแนวคิดของนักเขียนในยุคนี้ ส่วนใหญ่ยังคงนำเสนอเกี่ยวกับปัญหาส่วนตัว เช่น เรื่องครอบครัว ความรัก แต่ก็มีเรื่องสั้นจำนวนหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับปัญหาสังคม โดยเฉพาะทัศนะเกี่ยวกับผู้หญิง แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของเรื่องสั้นตะวันตก และพัฒนาการด้านแนวคิดของผู้เขียนซึ่งส่วนหนึ่งเป็นนักเรียนนอก ตลอดจนสะท้อนให้เห็นสภาพสังคมในยุคนี้ว่าเริ่มคลี่คลายสู่แนวทางประชาธิปไตยมากขึ้น

3.3 กลวิธีในการสร้างตัวละครกลวิธีการสร้างตัวละคร พบว่า ในระยะต้น ๆ นิยมให้ตัวละครแนะนำตัวเอง ต่อมาเริ่มนิยมให้ตัวละครแนะนำกันเอง แต่ส่วนใหญ่ยังนิยมใช้การบรรยายแนะนำตัวละคร โดยมุมมองของผู้เขียน ซึ่งลักษณะของตัวละคร มีทั้งตัวละครประเภทบุคลิกภาพเดียว (แบบแบน) และตัวละครประเภทหลายบุคลิกภาพ (แบบกลม) ซึ่งตัวละครประเภทหลัง เริ่มได้รับความนิยมมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของนักเขียนที่เริ่มแสดงทัศนะอย่างสมจริงเกี่ยวกับสังคมนั่นเอง

3.4 กลวิธีในการสร้างฉากและบรรยากาศ กลวิธีในการสร้างฉากและบรรยากาศ พบว่า เรื่องสั้นในยุคนี้ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการสร้างฉากและบรรยากาศมากนัก มักกล่าวเพียงว่าเป็นสถานที่ใด มีบรรยากาศคร่าวๆแบบใด ประกอบกับโดยตัวของฉากและบรรยากาศเอง ผู้เขียนไม่ถือเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ส่งผลต่อการดำเนินเรื่อง เพราะมักยึดโยงกับตัวละครมากกว่า

3.5 กลวิธีในการเล่าเรื่องกลวิธีในการเล่าเรื่อง พบว่า เรื่องสั้นในยุคนี้ มีการใช้มุมมองหรือกลวิธีในการเล่าเรื่อง 2 ลักษณะคือ มุมมองของผู้เล่าเรื่องที่ปรากฏในฐานะตัวละครในเรื่อง โดยผู้เล่าอาจเป็นผู้รู้แจ้งทุกประการ หรืออาจรู้รายละเอียดเฉพาะเรื่องราวของตัวละครเท่านั้น

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. จากผลการวิเคราะห์เรื่องสั้นของไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านเนื้อหาที่พบว่าเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักและครอบครัวมากที่สุด รองลงมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจ สังคมและปัญหาสังคมและเนื้อหาอื่น ๆ คือเนื้อหาตลก ขบขัน ส่วนเนื้อหาเกี่ยวกับการตมตุน พบน้อยที่สุดที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะช่วง พ.ศ. 2469-2475 เป็นช่วงที่วรรณกรรมไทยได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมในยุคก่อน ๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักและครอบครัว อีกทั้งสภาพสังคมขณะนั้นประเทศไทยเพิ่งเปิดประเทศได้ไม่นานนักเขียนจึงมักนำเรื่องใกล้ตัวมาแต่งเป็นเรื่องสั้น สอดคล้องกับ Saithip, nukulkit. [2] ที่กล่าวว่า เนื้อเรื่องในเรื่องสั้นยุคแรก (พ.ศ. 2430-2471) มีการสะท้อนเรื่องราวหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและสังคมมากขึ้น แสดงปัญหาการเลือกคู่ครองผิด สะท้อนให้เห็นสังคมที่มีการตมตุน สะท้อนปัญหาเรื่องความยากจน และสอดคล้องกับ Sangkhaphanthanon, Thanya. [11] ได้กล่าวถึงแนวเรื่องในเรื่องสั้นไทยสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวมี 3 แนวเรื่อง คือ แนวเรื่องเกี่ยวกับความรัก แนวเรื่องเกี่ยวกับชีวิตครอบครัว แนวเรื่องเกี่ยวกับสังคม และสอดคล้องกับ Thida, Mosikrat. [4] ที่ศึกษาวรรณคดีไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง 2475 พบว่า เนื้อเรื่องของเรื่องสั้นและนวนิยายสมัยนี้ จำแนกได้เป็น 8 ประเภทคือ เนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรัก อาชญากรรม การผจญภัย เรื่องอิงพงศาวดาร เรื่องตลก เรื่องเชิงวิทยาศาสตร์ เรื่องแสดงข้อคิดเห็น เรื่องใช้ฉากต่างประเทศ และเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว สำหรับเรื่องเกี่ยวกับความรักได้รับความนิยมสูงสุด ส่วนเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว เรื่องแสดงข้อคิดเห็น และเรื่องเชิงวิทยาศาสตร์ เป็นเรื่องที่ริเริ่มแต่งขึ้นเป็นครั้งแรกนอกจากนี้บางเรื่องชี้ให้เห็นเสรีภาพของสตรี ซึ่งจัดว่าเป็นแนวคิดก้าวหน้า

2. จากผลการวิเคราะห์เรื่องสั้นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านรูปแบบที่พบว่าเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 มีรูปแบบเรื่องสั้นสมัยใหม่มากที่สุด รองลงมาในรูปแบบเรื่องสั้นผสมผสาน ส่วนรูปแบบเรื่องสั้นแนวนิทานพบน้อยที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะยุคสมัยรัชกาลที่ 7 เป็นยุคที่เริ่มมีนักเรียนนอกที่ได้รับการศึกษาจากตะวันตกมากขึ้น กลุ่มนักเรียนนอกมีการรวมตัวกันเขียนหนังสือ นิตยสาร วารสารออกเผยแพร่ง ทำให้ผู้สนใจได้รับรูปแบบการ

เขียนจากนิตยสาร วารสารสมัยใหม่ รวมทั้งในสมัยรัชกาลที่ 7 เริ่มมีการประกวดเรื่องสั้นในนิตยสารเริงรมย์ สอดคล้องกับ Meunnin, Pratheep. [6] ที่กล่าวถึงรูปแบบลักษณะการเขียนเรื่องสั้นในยุคต้นๆ ว่ายังติดรูปแบบเล่านิทานแบบเก่า บทสนทนา ยังไม่นิยมใช้อัญประกาศแบบฝรั่ง สอดคล้องกับ Rungreungsri, Udom. [12] ที่กล่าวถึงรูปแบบเรื่องสั้นยุคศรีอยุธยา ว่ามีข้อที่นำสังเกตบางประการกล่าวคือ โดยทั่วไปเรื่องสั้นที่แต่งใหม่และเรื่องแปลจะยาวกว่ายุคแรกคือมักยาวกว่า 30 หน้าขึ้นไป ภาษากระทัดรัดขึ้น บทเจรจาใกล้เคียงกับปัจจุบัน ลักษณะนี้ทำให้เรื่องสมจริงมากกว่าแต่ก่อน สอดคล้องกับ Sangkhaphanthanon, Thanya. [11] ที่ศึกษาวรรณคดีไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง 2475 พบว่ารูปแบบของเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 นิยมใช้รูปแบบการเขียนจดหมายและบันทึก (ซึ่งเริ่มมีมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2468) มากขึ้น ส่วนใหญ่มักมีขนาดสั้นตอนเดียวจบ นอกจากนี้การเสนอเรื่องราวจะไม่เรียงลำดับก่อนหลัง และสอดคล้องกับ Saithip, Nukulkit. [2] ที่กล่าวถึงรูปแบบของเรื่องสั้นช่วงหลัง พ.ศ. 2438-2471 จะพบว่ารูปแบบของเรื่องสั้นมีลักษณะเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด โครงเรื่องเริ่มซับซ้อน ชวนให้ติดตาม การเริ่มเรื่องไม่มีอารัมภบทอย่างในช่วงแรก แต่นิยมขึ้นต้นด้วยวิธีพรรณนา รูปแบบของเรื่องสั้นหรือรูปแบบกึ่งนิทานกึ่งเรื่องสั้นฝรั่ง

3. จากผลการวิเคราะห์เรื่องสั้นไทยสมัยรัชกาลที่ 7 ด้านกลวิธีการแต่งที่พบว่ามีกลวิธีคล้ายในทุกองค์ประกอบของกลวิธีในการแต่งซึ่งได้ทำการศึกษาในครั้งนี้ อันได้แก่กลวิธีในการสร้างโครงเรื่อง กลวิธีในการสร้างแนวคิด กลวิธีในการสร้างตัวละคร กลวิธีในการสร้างฉากและบรรยากาศ และกลวิธีในการเล่าเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับการตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับวรรณกรรมไทยในยุค นั้นของ Meunnin, Pratheep [6] ว่า ความคล้ายคลึงของเรื่องสั้นไทยยุคบุกเบิก อาจถือได้ว่าเริ่มต้นอย่างจริงจังใน พ.ศ. 2472-2475 โดยประเด็นนี้ถือเป็นเรื่องปกติที่นักเขียนต้องการหลีกเลี่ยงความซ้ำซากจำเจ ประกอบกับการได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมตะวันตก ตลอดจนสภาพทางสังคมที่เปิดกว้างให้แสดงความคิดเห็นผ่านวรรณกรรมได้มากขึ้น แม้ในสมัยปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน เราจะเห็นได้ว่า มีการพยายามนำเสนอหรือสร้างสรรค์กลวิธีใหม่ๆ ในงานวรรณกรรมและศิลปะแขนงอื่นอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะ 2 ประการ คือ

1. ข้อเสนอแนะในการนำความรู้ไปใช้

1.1 การศึกษาครั้งนี้มีข้อจำกัดทางการวิจัย คือ เอกสารเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 ที่เป็นเอกสารปฐมภูมิ คือ วารสารนิตยสารมีความเก่า ไม่สามารถถ่ายเอกสารได้ การศึกษาข้อมูลทุติยภูมิจากไมโครฟิล์มต้องใช้ระยะเวลาในการค้นหา และมีค่าใช้จ่ายในการทำสำเนา ดังนั้นจึงควรมีการเก็บรวบรวมเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 เพิ่มมากขึ้นในรูปแบบที่สะดวกต่อการดู เช่น ถ่ายเอกสาร หรือข้อมูลดิจิทัลหรือมีการรวบรวมจัดพิมพ์ใหม่เพื่อสะดวกต่อการศึกษาระหว่างวรรณกรรม นิสิตนักศึกษาและประชาชนทั่วไป

1.2 การศึกษาครั้งนี้พบว่าเรื่องสั้นจำนวนหนึ่งมีขนาดยาวมากกว่า 30 หน้า ซึ่งผู้วิจัยใช้แนวพิจารณาตามแนวของ Rungreungsri, Udom. [12] ที่ กล่าวถึงรูปแบบเรื่องสั้นยุคศรีอยุธยา ว่ามีข้อที่นำสังเกตบางประการกล่าวคือ โดยทั่วไปเรื่องสั้นที่แต่งใหม่และเรื่องแปลจะยาวกว่ายุคแรกคือมักยาวกว่า 30 หน้าขึ้นไป ภาษากระทัดรัดขึ้น บทเจรจาใกล้เคียงกับปัจจุบัน ลักษณะนี้ทำให้เรื่องสมจริงมากกว่าแต่ก่อนซึ่งควรนำมาศึกษาเชิงเปรียบเทียบกับวรรณกรรมเรื่องสั้นขนาดยาวที่ปรากฏในยุคต่อมาเพื่อศึกษาในแง่พัฒนาการ

1.3 ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นเอกสารในการอ้างอิงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์วรรณกรรมในสมัยรัชกาลที่ 7 และช่วยส่งเสริมให้คนไทยตระหนักถึงความสำคัญของวรรณกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับสังคม การเมือง และวิถีชีวิตของผู้คนในยุคหนึ่ง

2. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 ในด้านต่าง ๆ เช่น ภาพสะท้อนทางสังคม วิถีชีวิต

2.2 ควรมีการเปรียบเทียบเนื้อหา กลวิธีการแต่งเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 กับเรื่องสั้นในยุคอื่น

2.3 ควรมีการศึกษาการวิเคราะห์การสร้างตัวละครในเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 เปรียบเทียบกับเรื่องสั้นในยุคอื่น

2.4 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการภาษาในเรื่องสั้นสมัยรัชกาลที่ 7 เปรียบเทียบกับเรื่องสั้นในยุคอื่น

เอกสารอ้างอิง

- [1] Sutthiphan, kuttharanon. (1981). **“Economics” in the Royal History and Works of King Rama 7.** Bangkok : Rungsin publishing.
- [2] Saithip, nukulkit. (1991). **Thai Contemporary Literature.** Bangkok : Srinakharinwirot University, Bangkhen Campus.
- [3] Boonleau theppayasuwan, m.l. (1971). **“Turning Point of Thai Literature,” Text level : literature.** Bangkok : Social Association of Thailand.
- [4] Thida, Mosikrat. (1980). **“Literature in the Reign of King Rama 7 before the Change of Governing in 1932”** in Teaching Material Package on Development of Thai Literature, unit 1-7. Pages 402-417. Bangkok : SukhoThaithammathirat University.
- [5] Suwannee, Warathorn. (1976). **History of Thai Novel Writing from the Beginning Until 1932.** Bangkok : Chareonwit publishing.
- [6] Meunnin, Pratheep,. (1976). **Thai Contemporary Literature.** Bangkok : Aksornsamphan publishing.
- [7] Suwathikul, Jitlada (1983). **Thai Contemporary Literature.** Nakornpathom : Silapakorn University.
- [8] Sangkhaphanthanon, Thanya. (1994) **“Short Stories in the Reign of King Rama 7 : Perspective and Some Special Characteristics.** Mahasarakam : department of Thai language and western languages, Srinakharinwirot, Mahasarakam campus.
- [9] Satawathin, Jeau (1978). **History of Thai Novel.** Bangkok. Bannakit publishing.
- [10] Sawatsri, Suchat. (may, 1983). **“Songthephasit : the Forgettable Writer in the Era of m.l. Akatdamkeung” World of Books.** 1 (1) : 95-97.
- [11] Sangkhaphanthanon, Thanya. (1994). **Criticism on Literature.** Bangkok : Nakorn publishing.
- [12] Rungreungsri, Udom. (1981). **Status of Current Thai Literature.** (2nd ed ition). Bangkok. Silapakorn publishing.

